

"מאות עובדים תחתיו והוא עם סמרטוט"

הרב **אפרים שרבני שליט"א**

התורה

מספרת על מרים הנביאה, אותה צדקת שפונה לאהרן אח שלה, ומעבירה ביקורת קלה על משה רבנו, לפי דרגתה כמובן. ומיד הקב"ה קורא לה – ובמילים שלנו אומר: "את כנראה לא מבינה מספיק במי נגעת. את כנראה לא יודעת מה האיש הזה בשבילי". "אם יהיה נביאכם ה' – במראה אליו אתוודע, בחלום אדבר בו. לא כן עבדי משה – בכל ביתי נאמן הוא. פה אל פה אדבר בו... ומדוע לא יראתם?".

ואז אומרת התורה משפט על משה רבנו – זה המשפט הכי חזק שבשר ודם יכול לקבל מהקב"ה: "והאיש משה עניו מאוד". מרים, אח שלך – זה לא עוד איש. מכל האנשים שבראתי בעולם, הוא היחיד שקם כל בוקר ואומר לעצמו: "אני לא שווה כלום, כולם תופסים ממני – ואין בי כלום". זה אח שלך.

ומרים מיד מקבלת צרעת – מכף רגל ועד ראש. פריחה קשה מאוד. ולמרות שהיא הייתה אהובה מאוד על ה' יתברך, בזכותה היו לעם ישראל מים במדבר ארבעים שנה, ומגיל שש היא כבר הייתה נביאה – אבל עד משה רבנו. אמר לה הקב"ה "הוא הכי גדול שיש לי – והוא מרגיש הכי קטן שיש לי".

וכמובן משה רבינו רק שומע על זה – לא מעניין אותו שהיא דיברה עליו, ומה היא אמרה, לא אכפת לו מעצמו בכלל, הוא אומר לקב"ה זאת אחותי. ובבכיות הוא מתפלל ריבונו של עולם, אני מתחנן אליך. אין עוד אחת כמו האחות הזאת. תרפא לי אותה. שהיא תדבר עלי – רק שתהיה בריאה".

ואומר המדרש "מלמד שלא נשתבח משה רבנו לא על חכמתו, ולא על תורתו, ולא על גבורתו – אלא בענוותנותו".

כשאני מסתכל ממה הקב"ה הכי מתפעל ממשו רבנו, ממה הוא כל כך מתמוגג – אני רואה שיותר מהכל הוא מתרגש מענווה. למרות שהייתה במשה תורה שלא הייתה באף נברא בעולם – והוא היחיד שעלה לשמיים, שידע להילחם במלאכים, שהרשה לעצמו לשבור את הלוחות בלי לבקש רשות והקב"ה לא העיר לו על כך אלא אפילו אמר לו יישר כח. הוא גם היה מנהיג שלא היה כמונו בעולם – ארבעים שנה במדבר, יוסיוס מתמודד עם ציבור שכל היום מתלונן. היום – ראש הממשלה, לא ארבעים שנה, קדנציה אחת – תראה מה עושים לו, מסכן, יש לו בעיות בלב בגללם.

הוא גם אוהב ישראל שלא היה ולא יהיה, הוא הסכים למות בשביל כל יהודי. היה גיבור חיל, היה רחמן. אפילו על כבשים מרחם, מרים כבשה עייפה על הגב שלו. אך אחרי כל הרשימה הזאת – אומר הקב"ה: הרשימה באמת משגעת, הרזומה באמת מבהיל, אבל מה שעולה על כל זה – זו הענווה שלו. כל יום אני מדבר אתו, מה שלא דיברתי עם שום בן תמותה, והוא קם בבוקר ומרגיש כמו עוד אחד רגיל בבית הכנסת – לא יותר מזה. אין עוד תמונה כזאת בכל העולם. אותה לא תמצא.

מה זה אומר לגבינו? שכשאני רוצה לדעת באמת מה הדרך להצלחה בחיים איפה

הדלתות ייפתחו לי? בפרנסה, בנחת, בזוגיות, בהשפעה – אני צריך לחפש מה הקב"ה אוהב, ממי הקב"ה מתרגש, ולמי הקב"ה לא יפסיק לתת. ואז אני מוצא: שלמרות שהקב"ה מתרגש מהרבה דברים – מבחור שמתחזק, מאישה ששמה כיסוי ראש אחרי שנים שהיה לה קשה, מזוג שהתחילו לשמור טהרת המשפחה, מאדם שקיבל על עצמו ללמוד תורה שלוש שעות ביום – שאלו דברים ברומו של עולם ללא ספק, אבל התמונה שתהיה אצלו על הקיר בהגדלה – זו תמונה של איש שיש בו ענווה.

מישהו שיכול להחזיק מעצמו – אבל לא תופס מעצמו כלום. הוא מנהל. הוא בכיר. הוא יכול להיות אתך כל כך הרבה זמן – ואתה אפילו לא תדע את זה. זו ענווה. וה' כבר יפתח לו הכול.

הייתי תקופה באיזה מקום, לימדתי שם, היו שם אנשים מכל רחבי הקשת. היה שם מישהו – היה מגיע לפני השיעור, מנקה, מסדר, יושב בשקט, נחמד. עונה בשקט. תקופה מאוד ארוכה. ראיתי שהוא לא עובד. לפעמים אפילו רציתי לשאול אותו אם הוא מחפש עבודה, ושיש הרבה שיעוריו לו. הוא אמר לי שהוא לא צריך והוא מודה לי מאוד.

אחרי תקופה, מישהו מהשיעור ביקש ממני עזרה – אם אני מכיר מישהו שעובד באחת מהרשויות ויכול לעזור לו. אותו איש אמר לי בקול שקט "תשאיר לי את זה, אני אנסה לעזור לך". למחרת הוא התקשר: "תגיד לו שלא ידאג – הכל סודר". אמרתי לעצמי: בטח יש לו קשרים. בירכתי אותו. הוא אמר לי: "הרב, אני תמיד שמח לעזור בעניינים כאלה. מה שצריך". יום אחד, אני בעצמי הייתי צריך להיות באותו מקום ממשלתי לצורך איזה עניין. נכנסתי שם לאחד הממונים. ביקשתי ממנו עזרה, הוא היה נחמד והוא אמר לי שהוא צריך את אישור המנהל. הוא התקשר למזכירה של המנכ"ל ואמר לה: "יש לי פה איזה רב, אפשר לבוא איתו?" היא שאלה את המנכ"ל, והוא אמר לה "שיבואו".

עלינו למעלה, עברנו מזכירה, ועוד מזכירה... ואז נכנסתי. ומי יושב שם? הוא, האיש שאני מדבר עליו. הייתי בהלם. הוא מתקרב, מחבק אותי. שלושה עורכי דין היו שם והסמנכ"ל. הוא אמר להם: "אח"כ נמשיך, נדבר – הם יצאו. הוא אמר לי מה יש לך ביד? מה זה?". הוא לקח את המסמכים מהיד שלי, נתן לעוזר: "קח תטפל בזה. סגור לו את זה. שלא יצטרך לטרוח לבוא שוב לפה". הוא אמר לי: "למה לא אמרת לי שאתה צריך עזרה?". אמרתי לו "ולמה לא אמרת לי שאתה כזה חשוב? אני מתבייש שאתה מנקה את השולחנות לפני השיעור. איך לא אמרת לי שחצי עולם תחתך?".

ואז הוא אמר: "כבוד הרב, אני שואל אותך – בשביל מה שידעו, שיעשו לי כבוד? שיכינו לי תה? שיתנו לי לדבר ראשון?" הוא נתן מכה על השולחן ואמר "מי אני בכלל? מי אני בכלל? תאמין לי, אני יודע שכלום לא שלי. ברגע אחד הוא יכול לקחת ממני הכול. ראיתי אנשים שעלו – וברגע אחד הכל נלקח מהם. אני מרגיש בדיוק כמו שאר התלמידים שלך – אפילו פחות. אתה לא יודע כמה אני שמח לבוא ולהרגיש מנקה. להרגיש כמו כולם. ולהגיד תודה רבה – על כל כוס תה שמכניס לי". ברגע הזה קיבלתי תשובה לכל כך הרבה שאלות שהיו לי. תמיד לא הבנתי – למה כל

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

זמני השבת

הדלקת נרות	19:00
ליווהים 40 דק'	19:20
יציאת השבת	20:10
יציאת השבת (ר"ת)	21:04

ירושלים

השיעורים של

אפרים שרבני שליט"א

במערכת הטלפונית של

קול המחנה

072-338-7000

פקיץ טועמים את מה שהלב חיכה לו...

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

זה יהיה כמעט בלתי אפשרי. "אני יודע שאני לא טלית שכולה תכלת אבל אני בסה"כ בסדר".

אומר לנו הרב, עם ניסיון החיים שלו ודעת תורה שאין כדוגמתה, שאם אנו לא נבין ונפנים מה האשה הזאת בשבילנו וכמה טוב יש לנו בזכותה, רק עצם זה שמגדלת את ילדינו, שדואגת לכל צרכי הבית, שמתקשרת ושואלת בשלומנו ומחכה לנו בבית, ואפילו שיש לנו עם מי להתקוטט לפעמים ועוד רשימה ארוכה, וכן אם האשה לא תבין שהבעל הזה, שלפעמים אדיש, ולפעמים חסר רגישות וסבלנות, כמה טוב הוא מעניק לה, אז חלילה, לקשר כזה יהיה קשה מאוד להחזיק! מסופר שלאחר מותו של ר' ישראל סלאנטר נמצא בכיסו פתק ועליו רשומים שלוש מאות מעלות באשתו. אני יודע איזו מחשבה חולפת עכשיו בראשכם, "טוב זו אשתו של רבי ישראל סלאנטר, בוא תראה את אשתי..." נכון, אנו לא ר' ישראל ונשותינו אולי לא כמו אשתו, אבל חמישים מעלות מצאת? ועשרים? אם כן, לדרגתנו נראה שזה מספיק ואם לא... הבעיה היא לא בה אלא בך! (וכנ"ל הפוך) כנראה שאינך מעריך מספיק מה שיש לך בידיים!

'זו אשתו של ר' ישראל סלאנטר, בוא תראה את אשתי...'

עכשיו אנו מגיעים לנקודה העיקרית ממשיך הרב ואומר: **"כי אי אפשר שברבות הימים שבני אדם חיים ביחד לא יתגלו ליקויי נפשם במידות רעות והרגלים רעים, אך כל עוד שמכירים גם את הטוב שמקבלים מהם, יוכלו לדור בכפיפה אחת"** – אומר הרב יסוד עצום, שאנו חייבים לחזק אצלנו תמיד, יום-יום! הר"י לכל אדם יש מידות והרגלים רעים, לכל אדם יש חסרונות, אין עולמנו נועד למלאכים, וברגע שלא נדע ונכיר את הטוב שאנו מקבלים מן הזוג שלנו, כל עוד לא נשב עם עצמנו ונחשוב איך החיים שלנו היו נראים לבד [והרי גם הילדים יוצאים מחוץ לתמונה באיזה שהוא שלב], אם לא נבין ונפנים מה הוא בשבילנו וכמה נהיה אומללים אם הוא לא יהיה, ממילא לא נוכל ולא נצליח להכיל את הקשיים, את החסרונות, ואת המצבים לא פשוטים שהחיים מביאים אותנו! רואים בפועל איך אנשים צובעים את כל הזוויות שלהם בשחור ברגע שקצת יל' הולך, ודברים אלו צריכים התעמקות והתבוננות!

'אשתי לא זוכרת אבל אני זוכר!'

ואכן, ישנם אנשים שידעו לקיים את הדברים במלא מובן המילה. מספר הרב יעקב שיש שליט"א, שפעם אחת הזדמן לו לעמוד בתור בבית מרקחת באחד מבתי החולים, התור היה ארוך וכרוך בהמתנה מרובה. לפתע הגיע איש שהיה נראה בשנות התשעים לחייו וביקש לעקוף בתור, "אני חייב ללכת, אתם מוכנים לוותר לי?" "אכן, אשריהם ישראל נתנו לו לעקוף. קודם שיצא הרב עזר אותו, "אני חייב לשאול אותך שאלה... מה קרה שאתה כל כך ממהר? אני יכול לעזור במשהו?" השיב הישיש, "הגיע הערב, ואני חייב ללכת להאכיל את אשתי, היא נמצאת למעלה במחלקת... וצריכה לאכול..." "אתה מאכיל אותה? מה, אין אחיות או מישור אחר שיאכיל אותה?" "בוודאי שיש", השיב. והרב הבין שכנראה רוצה לזכות לקיים "אוהבה כגופו ומכבדה יותר מגופו". "אשריך, ואשתך מעריכה את כל המאמצים שאתה עושה בשבילה..." "האמת שאשתי כבר מזמן לא אתנו, היא לא מזהה אף אחד ולא זוכרת כלום..." המשיך הרב לשאול בסקרנות: "אשתך לא מזהה, אז אני לא מבין מדוע כל ההשקעה, למה זה משנה כל כך אם אתה תאכיל או אחות תאכיל..." "ועכשיו תשמעו את תשובתו של הזקן, "אשתי לא יודעת ולא זוכרת מה שאני עושה בשבילה, אבל אני זוכר היטב כל מה שהיא עשתה בשבילי!" - איך אפשר שלא להתרגש מסיפורים ומאנשים כאלה, אשרי העם שככה לו! המשיך בשבוע הבא.

יהיה לך שאלה ואנחנו נענה עליהם. שמואל שורתי

סוד ההכלה בנישואין

חלק ב'

בשבוע שעבר התחלנו לדבר באחד היסודות החשובים

בחיי הנישואין. דיברנו על הכלה שפירושו – בחיי הזוגיות – הוא שיש לנו את הכוחות להכיל בתוכנו את בן/בת הזוג עם כל ה'מכלול' שלו, עם הטוב שלו, אך גם עם רגעים חלא נעימים והמאתגרים, גם עם החסרונות ושאר המצבים שהחיים מביאים כל זוג וזוג.

וכדי יש לציין שאיננו מדברים על רק על הכלה חיצונית, שהבעל עושה את עצמו כאילו אני מקבל אותה בכל ואת קשייה ובלב הוא מרגיש שפג' עליו יתיק כבד' שרוצה רק להסירו מעליו. אלא הכלה פנימית אמיתית תוך הרגשת מחויבות כנה לקושי ולמועקה של השני. וכדי להגיע לזה, לאותה הכלה אמיתית ופנימית שאנו מדברים עליה עלינו לעשות תהליך, וכדי שנבין היטב את הדברים נרצה לגעת קצת באחת המידות החשובות ביותר שיש ליהודי, הן ביחס שלו עם בוראו והן ביחס שלו עם בני האדם בכלל ועם שותפו לחיים בפרט. מידה

שהגה"צ ר' שלמה וולבה זצ"ל קורא לה: "יסוד העבודה" (עלי

שור ב רפ), דהיינו היא הבסיס לכל מערכת יחסים שתהיה לנו בחיים, וכמו שנראה בכוח תכונה זו להפוך אותנו לאנשים הרבה יותר שמחים ומרוצים ו'עשירים' בחיינו. קוראים לתכונה זו 'הכרת הטוב' וההפך שלה 'כפיות טובה', ישנם אנשים הטועים לחשוב שהכרת הטוב מתחילה ונגמרת: 'אם מישור עשה בשבילי משהו אני צריך להחזיר לו טובה' דהיינו שהכרת הטוב היא כעין חוב ש'אם הוא בא לאירוע שלי... לא נעים לא ללכת לאירוע שלו, צריך להכיר לו טובה...'. וזו מחשבה מאוד מאד רדודה. וכדי להגיע לזה עלינו לעשות תהליך, וכדי שנבין היטב את הכלי הבא נרצה לגעת קצת באחת המידות החשובות ביותר שיש ליהודי, הן ביחס שלו עם בוראו והן ביחס שלו עם בני האדם בכלל ועם שותפו לחיים בפרט.

מידה שהגה"צ ר' שלמה וולבה זצ"ל קורא לה: "יסוד העבודה" (עלי שור ב רפ), דהיינו היא הבסיס לכל מערכת יחסים שתהיה לנו בחיים, וכמו שנראה בכוח תכונה זו להפוך אותנו לאנשים הרבה יותר שמחים ומרוצים ו'עשירים' בחיינו. קוראים לתכונה זו 'הכרת הטוב' וההפך שלה 'כפיות טובה', ישנם אנשים הטועים לחשוב שהכרת הטוב מתחילה ונגמרת: 'אם מישור עשה בשבילי משהו אני צריך להחזיר לו טובה' דהיינו שהכרת היא כעין חוב ש'אם הוא בא לאירוע שלי... לא נעים לא ללכת לאירוע שלו, צריך להכיר לו טובה...'. וזו מחשבה מאוד מאד רדודה. אז מהי הכרת הטוב ומהי כפיות טובה? למה היא כל כך קריטית לחיים שלנו? ואיך זה קשור לבניית החברות ביננו? ומה זה קשור לענייננו? אלה הדברים שנרצה לברר בס"ד בשורות הבאות.

אהבה שאין עמה הכרת הטוב ואין לה קיום!

נראה את דבריו של הרב שלמה וולבה זצ"ל (עלי שור ב רפ) שהקדים לנו ש"אהבה שאין עמה הכרת הטוב אין לה קיום" וממשיך הרב בדברים מבהילים: "בני זוג, עד כמה שגדלה האהבה ביניהם בתחילה, אם בהמשך אין אחד מכיר בטובתו של השני אין אהבתם מתקיימת, ואף עלולה להיפך לשנאה ח"ו" – הרב לא מחלק בין הזוגות, כי וודאי שאין בעל ואין אשה שאינם מקבלים משותפם לחיים אין ספור טובות. אדם שייקח דף ועט ויתחיל לרשום את כל הדברים הטובים שיש בבן/בת הזוג, שיתבונן באמת בכל הדברים שהצד השני מטיב עמו, יבין. אנו לא רואים את הטובות, לא כי אין, אלא ש"ידרכם של הבריות להעלים הטובות ולגלות הרעות" (ארחות חיים לרבנו הרא"ש סימן נח). אם נתבקש לספר על הטובות שאנו משפיעים על בן הזוג, יהיה לנו קל מאוד, ואם נתבקש לומר את כל "הצרות" שאנו עושים לו, להרבה מאתנו

חדש!

אין מהים לחיוב פתחת בית ההוראה 'מחנה אפרים'

ברשות מו"ר הרב"ג אפרים שרבי שליט"א לרשות הציבור הרחב.

אתם מקישים

והחשובה כבר בדרך אליכם!

מה השאלה
שלך?

שבת חזון

אחד יכול לרקוד ולשמוח. קל לרקוד בשמחת תורה ובפורים, קל לשמוח בפסח, ואפילו אפשר לצעוק בתפילות הימים הנוראים... אך המבחן הוא בתשעה באב - בלוויה בוכה רק מי שמרגיש קרוב, רק מי שבאמת מרגיש קירבה להקב"ה, מרגיש קרוב בצערם של ישראל - זוכר שהוא קרוב להקב"ה. (הגר"ש פינקוס). **בתשעה באב בעת שיושבין על הארץ הוא עת רצון גדול, ויכול אדם לפעול בתפלתו להשיג יתברך מה שצריך.** (ר' פנחס מקוריץ).

יום שמסוגל לגאולה

מבוא במדרשי חז"ל אשר בתשעה באב, מיד עם החורבן, נולד מושיען של ישראל. ומכיון שביום הולדתו של אדם גובר מזלו, והוא יום שמסוגל במיוחד לעניינו, הרי נמצא, **שביום תשעה באב מתגבר מזלו של מלך המשיח, והוא יום מסוגל ביותר לגאולה.** (הרבי מליובאוויטש).

צפית לישועה?!

בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפיו"ר, צפית לישועה וכו'. (גמ' שבת). המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות בית דוד וכו', **וכל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו.** (רמב"ם) צורת הצפיה צריכה להיות כמו חולה אנוש הידוע כי יש רופא שיכול לרפאותו וצריך הרופא ביום מן הימים לבא אליו. ודאי שיחכה החולה בכליון עינים. וכל נקישא בדלת תגרום לו התרגשות ושמחה כי הנה הרופא בא, ויעמוד ויצפה הלאה אם יתברר לו כי לא הרופא הוא זה שדפק בדלת, וכך צריכה להיות הערנות בצפיה לגאולה. (חפץ חיים) ובאומך כי לישועתך קוינו כל היום (בתפילת שמו"ע) תכוין לצפות ולקוות בכל יום ויום לישועתו יתברך כדי שלא תתבייש בעת פטירתך כשיעמידוך לדין וישאלוך צפית לישועה. (רבנו האר"י). נראה שאף הצפיה להפצת תורה וכל שכן ההשתדלות בזה, הוי בכלל הצפיה לביאת המשיח, וכן השמחה בהרמת קרן התורה הוי בכלל השמחה בישועתו של הקב"ה כי מאחר שכל תכלית של ביאת המשיח הוי עסק בתורה, הרי הדין נותן שהצפיה לזה הוא בכלל הצפיה לביאת המשיח. (אמרי דוד).

הבכי הוא ביטוי לקשר של אהבה...

שבת חזון שמעתי בשם הרבי מלובלין, ששבת קודש זה כולו עת רצון. הטעם מפני כי מנחה זמן דין, ושבת קודש מהפכו לרחמים לכך הוא עת רצון, כן כל השבת קודש הנה, מפני כי ט' ימים אלו הם ימי דין, מהפכו השבת קודש לרחמים, על כן נקל לאיש פחות שיתקן ויגעי לשרשו בקדושה. (רבי פנחס מנחם מפליץ).

בוכה רק מי שמרגיש קרוב...

בשלושת השבועות באים לידי ביטוי האיכפתיות והקשר האישי העמוק של הקב"ה עם עמו ישראל. וקשר זה בא לידי ביטוי בדמעות. חז"ל אומרים: שבתשעה באב הקב"ה בכה! 'בכי' מבטא את הקשר העמוק ביותר. אפשר לרקוד ולשמוח, לאכול מצה ומרור, לשבת בסוכה - זה הכל מעשים חיצוניים, אך הבכי הוא ביטוי לקשר של אהבה עמוק עד אין סוף! החל מ"מי" בתנאים אנו נכנסים יותר ויותר לעומק - י"ז בתמוז, ר"ח אב, שבוע שחל בו, תשעה באב עצמו, וכשמגיע הרגע של שריפת בית אלוהינו - בחצות היום של תשעה באב כשעם ישראל מגיע לשיא העומק של צערו על חורבן הבית, על הצרות של עם ישראל, על צער השכינה, על בכיו של הקב"ה - בשעה זו, כשהשייכות של הקב"ה עם ישראל היא העמוקה ביותר, ברגע זה נולד המשיח! ולכן באותה שעה קמים מהרצפה. בתשעה באב הקב"ה מוצא את נקודת היהודי שבתוכנו - חז"ל מספרים: שכשישבו ישראל על נהרות בבל, וראו שירמיה הנביא עומד להפרד מהם - געו כולם בבכיה. ענה ירמיה ואמר להם: "מעיד אני עלי שמים וארץ שאם בכיתם בכיה אחת עד שהייתם בציון לא גליתם". בירושלים הם לא בכד, אבל כאן, על נהרות בבל הם בכד. ולא היתה זו בכיה על צרותיהם, היתה זו בכיה של געגועים לירושלים, לה' יתברך "שם יִשְׁכְּנוּ גִם בְּכִינוּ בְּזִכְרוֹנוֹת צִיּוֹן". שם - בבבל - הקב"ה מצא את עם ישראל, את היופי של היהודי את הנקודה המתגעגעת להקב"ה... זוהי עבודת היום. יום גדול וקדוש, בו הקב"ה מוצא אותנו, ועלינו לעבוד ביום זה על נקודת היהודי שבנו. בכל החגים והמועדים, אנו חנו שמחים, אבל עדיין אין זו הוכחה לדביקות אמיתית בהקב"ה, כי בחתונה - כל

המושך שיחת הרב

רק אתה. תקח את הקרדיט לעצמך. אתם יודעים מה זו אשה עקרה? שבאולטרסאונד אומרים לה אל תנסי את לא מסוגלת להביא ילדים, ועומד רב ואומר לה החדש יהיה לך והיא נקלטת. הרב הזה מחר בכותרות, הוא 'על הסוס'. אבל הוא הבין שאם הוא ירגיש "אני עשיתי, אני משהו, שהברכות שלי שוות משהו", הקב"ה יוריד אותו מהסוס, כי אין לקב"ה מה לעשות עם מי שמחפש לקחת את הקרדיט לעצמו.

תהיה רב, תהיה תנא, ולא תשכח שאתה קטן, מפתח שבדי קטן וצינור שתי צול, הוא יחבק אותך, ולא יעזוב אותך אפילו לרגע. הוא יפתח לך הכל. הכי חשוב שלא נשכח שאנו שלו. העסק, התעודות, הכריזמה, הכל שלו. משנולדנו ועד מאה ועשרים.

כמה ראיתי את זה בחיים, שאנשים שלקחו את הדיווידנדים לעצמם, בסוף זה עצר וכמה שזה עצר. כי גאווה לא מחזיקה מים. בסוף תמיד מבינים שכשהקב"ה לא שם, שום דבר כבר לא מחזיק. היה אצלי קבלן מאוד מצליח, שנפל ביום אחד בהיר. הוא אמר לו שכולו שבור, אני אפילו לא צריך שתגיד לי על מה, אני כבר יודע "הייתי גאוותן גדול. חשבת שכל העולם שלי, זולתי באנשים, זולתי בקבלנים מתחילים, והיום הם כבר התקדמו ואני חזרתי להיות מתחיל". אמרת לו "לא נורא, יה"ר שאתה תחזור לקדמותך, אך הוא לימד אותך על הבשר, שאלו לא הכישורים שלך ולא היופי שלך. זה רק הרחמים שלו, ואתה רק צינור קטן שהסכימו להעביר הכל דרכו". תזכור אהוב שלי, אם תזכה לענוה תגיע לך ישועה. אתה תשמע בשורות טובות. הקב"ה ישכון אצלך בלב. תחשוב לבד מי שהקב"ה שוכן אצלו בלב, מה קורה לו בעבודה? מה קורה לו בפרנסה? לא צריך לומר אפילו עוד מילה.

שבת שלום עם ישראל! אפרים שרגל

מילה שלו נכנסת לי ללב כל כך, לא הבנתי מאיפה הגיע החוט של חסד שמשוך עליו, לא הבנתי - איך כל פעם שהוא בא, בא איתו טוב. הוא תמיד מצליח, כל מה שהוא נוגע בו - פורח. הוא היה חידה בשבילי. והיום קיבלתי תשובה: הוא איש כל כך גדול - שמרגיש כל כך קטן. יש בו כל מה שצריך כדי לשמח את ה' יתברך. מאות אנשים תחתיו והוא מנקה שולחן של אברכים עם סמרטוט וספריי חלונות! יהא חלקי מחלקו. אמר רבי אבהו, אין העולם מתקיים אלא בשביל מי שמשים עצמו כמי שאינו, שנאמר ומתחת זרועות עולם, מי שמרגיש שהוא מתחת לכולם, הוא נהפך לזרועות עולם. להיות פשוט - זה נראה פשוט, אבל זה הכי לא פשוט. ותדעו טוב, ששם נמצא כל השפע. השפע של העסק שלך. של הפרנסה שלך, של השלום בית שלך. עם הפשטות שלך אתה תוכל לקבל הכל. גם להוריד גשם מהשמיים.

בתלמוד (תענית כג:) מסופר על צדיק ושמו אבא חלקיה, הוא היה נכדו של חוני המעגל והיה מלומד בניסים. באחד הימים הוא ראה מהחלון שהחכמים באים לקראתו, הוא הבין שהם באים לבקש ממנו שיתפלל שיבוא גשם, כי הייתה בצורת קשה מאוד. הוא מיד אמר לאשתו בואי נתפלל מהר לפני שיגיעו ונרצה את הקב"ה ואז לא ידעו שירדו הגשמים דרכינו. הוא התפלל לה' יתברך מקירות לבו ומיד גשם זלעפות.

דפיקות בדלת. משלחת של חכמים. "למה באתם?" הוא שאל. באנו לבקש מכבודו שיתפלל עלינו שלא נמות ברעב ובצמא. אמר להם "ברוך המקום שלא הצריך אתכם לאבא חלקיה" - הנה תראו איזה גשם יורד. תודה רבה לה' שהקדים אותי והוריד לפני שהתפללתי בשביל שלא תגידו שאני הורדתי גשמים.

וכל אחד עומד ושואל, למה אתה לא אומר להם את האמת? אתה היחיד שהצלחת להוריד גשם בשנת בצורת. הקב"ה מקשיב רק לך. מחר כולם ידברו עליך שאתה קדוש, שרק אתה יודע לדבר עם ה', ואין יותר רבנים

הלכות אקטואליות

ההלכות על פי דרכו של מו"ר
מנחם מנחם פרידמאן זצוק"ל
ממשיך דרכו הראשון הגדול
מו"ר הרב יצחק יוסף שליט"א

האם אני כשרי?

דוגמא א. סיר או מחבת בשרי, ורוצה לבשל או לטגן בו מאכל פרווה, כגון לטגן חביתה או להכין 'שקשוקה' או 'פסטה'. וכן, והמאכל אינו נחשב בשרי כלל ויכול לאכלם עם גבינה או מאכל חלבי אחר וכל שכן שאינו צריך להמתין לאחריו שש שעות.

ולבני ספרד מותר לעשות כן לכתחילה אפילו מיד אחר בישול הבשר. **ובלבד שהכלי יהיה נקי ואין בו שום לכלוך של בשר או שומן.**

דוגמא ב. מותר לבשל אורז או אורז עם עדשים הנקרא 'מג'דרה' בקדרה בשרית לאכול את האורז עם אשל, או לבן או חמאה.

דוגמא ג. טוסטר או מצנס שמשמש בהם לחלבי ורוצה לחמם בהם לחם על מנת לאוכלו עם בשר מותר לעשות כן בתנאי שניקה היטב לאחר שימוש החלבי.

דוגמא ד. בורקס חלבי שנמצא על הפלאטה ובצידו השני של הפלאטה נמצא בורקס פרווה מותר לאכול בורקס זה הפרווה עם בשר וכל שכן שיכול לאוכלו לאחר שאכל מאכל בשרי, וצריך לזהר שלא יהיה עירבוב של בשר וחלב ביחד.

דוגמא ה. מותר לכתחילה לאפות פת בתבנית בשרית (כגון שמכנים בה עופות וכיוצא בזה) על דעת לאכול הפת בסעודה חלבית, ובלבד שהתבנית תהיה נקייה לגמרי.

דוגמא ו. מותר לבחוש תה או שאר משקה רותח שבכוס בכפית חלבית אף אם השתמשו בכפית זו בו ביום בחלב רותח ושותה את התה בארוחה בשרית וכן ההיפך.

דוגמא ז. להמיס שוקולד פרווה לצורך עוגה חלבית בתוך סיר בשרי בן יומו, מותר ובלבד שיהיה נקי כנ"ל.

בת שלום, שמעון שרית!

להערות והארות: 055-6700235

המטגן/מבשל במחבת בשרי מאכל פרווה, כגון שקשוקה או חביתה וכו', האם יכול לאוכלו גבינה או מאכל חלבי אחר?
האם מותר לחמם לחם בטוסטר חלבי על מנת לאכול עם בשר?

בורקס חלבי ובשרי על פלטה אחת, האם מותר לאכול את הבורקס הפרווה בסעודה בשרית?

מה לגבי אפיית לחם בתבנית בשרית על מנת לאכלה בסעודה חלבית?

כלל בידנו על פי המבואר בשולחן ערוך (יו"ד צ"ה סעי"ד) 'נותן טעם בר נותן טעם והוא היתר מותר' (ובלשון הפוסקים נקרא גם נ"ט בר נ"ט דהתי"א, שהוא ראשי תיבות של המושג). **ופירוש הכלל הוא כך:** טעם הבא מן הטעם כגון כלי שנב"לע בו טעם בשר על ידי בישול או טיגון (כמו כל מחבת או סיר בשרי) ולאחר מכן בישלו מאכל פרווה כגון תפוחי אדמה, מותר לאכול את התפוחי אדמה עם מאכל חלבי, והתפוחי אדמה אינם נחשבים 'בשריים'.

הטעם: כיון שיש כאן דרגה מאוד קלושה של בליעת טעם שלא חששו חכמים לאסור, משום שהמאכל הפרווה לא בלע ממשות של בשר אלא רק טעם שנבלע בכלי ולא חששו שיתן טעם במאכל הפרווה, ולא אסרו חכמים באופן זה. **אולם יש להדגיש שכל זה דווקא שהכלי הבשרי נקי ורחוץ יפה מכל שארית בשר או שומן.** וכן ההפך כלי חלבי שבישל בו מאכל פרווה מותר לאכול בארוחה בשרית. [נעיי' ב"י"א (ט י"ד סימן ד) ובה' לכות עולם ח"י עמ' עד].

ויש לדבר השלכות מעשיות רבות ונראה כמה דוגמאות:

אשר פליקס
פ"א/פ"א

בהשתתפות הרבנים:

14:00 הרב **אלירן מלכה** שליט"א
מגיד שיעור בשכונת

14:30 הרב **אדם ועקנין** שליט"א
מגיד שיעור בשכונת

15:15 הרב **אלון עטייה** שליט"א
ראש מוסדות היכל המלך

16:00 הרב **דוד בניזרי** שליט"א
רב מושב שדות מיכה

16:45 הרב **משה קצין** שליט"א
רב בק"ק 'פנמה'

17:30 הרב **יעקב ישראל לוגאסי** שליט"א
מח"ס באמונתו יחיה ועוד

18:15 המקובל הרב **יעקב עדס** שליט"א

19:00 תפילת מנחה וערבית סמוך

בערב תשעה באב דרשה מהרב **שי צדוק** שליט"א
לאחר תפילת ערבית

חצי יום של תורה

תשעה באב

ניבחר קל
בצאת הצום

בבית"כ
משכן משה
רח' האנפה 2 גילה ב'

יתקיים אי"ה
ביום ראשון
ט' אב (3 לאוגוסט למנינם)

לפרטים יעקב בן ישי - 050-4119309

השיעורים לע"י: משה בן שמחה, שושנה פלורנס שולמית בת רוזה |
לרפואת: משה בן רחל, חיה רחל בת שושנה | להצלחת: אליהו בן יפה